

naar de blive ældre, kan have sin store Betydning, for at de ikke lige fra Begyndelsen skulle staa uden for denne Udsigt til Alderdomsforsørgelse. Nu nægtes det; saa kunne de jo ikke antages med alderdomsforsørgelsesberettiget Honorar; Honoraret maa da udredes til dem paa en anden Konto, som ikke giver denne Besøjselse, for der bliver noget ledigt; men det forekommer mig noget haardt for de paagældende, der, som sagt, paa aldeles normal og regelmæssig Maade og i Følge Teatrets naturlige Drift, som enhver Teaterchef maa følge, ere blevne antagne. Jeg kan ikke undlade at gøre Indsigelse mod to Bemærkninger, som kom fra det ærede Medlem (Scharling) som ellers taler paa Mindretallets Begne gaaende ud paa at godtgøre det planløse i Teatrets Ledelse. De to Eksempler, han fremsførte, beviste intet; det, at en Opera bliver antagen og atter henlagt, kan ingen Operascene undgaa, naar Henlæggelsen grundes paa, at vedkommende Sanger, der skal udføre Hovedpartiet, enten bliver syg eller paa anden Maade bliver hindret dert. Naar det paa Grund af Løgestøn gælder om at faa hans Stemme i en vis Tid, saa maa den Opera, som man havde Forudsetningerne for at opføre, nødvendigvis henlægges, indtil disse Ting ere ordnede. Saaledes har det været i dette Tilfælde. Det er dernæst et Uheld, tror jeg, som kan ramme enhver Teaterchef, at et nyt Stykke opføres, som ikke vinder Anklang; det tror jeg ikke, man egentlig kan bebrejde Teaterbestyrelsen, naar det er et originalt Stykke, idet det jo er en usædvanlig Vigt, som er paalagt Teaterstyrelsen, at den lige over for originale Ting skal fremhjælpe og søge at støtte begyndende dramatiske Forfattere. Man kan ikke af Begyndere forlange Mesterværker; paa den anden Side er der naturligvis altid Mulighed for, at det, der bliver antaget, naagtet der bliver saa uendelig meget kasseret, det, der relativt hæver sig op over Mængden, alligevel viser sig at være en Fejltagelse. Det er af den Slags Ting, ingen Teaterstyrelse kan undgaa, men en Vanskabne som enhver, der vil komme til at styre et Teater, vil kunne komme til at lide. Det tror jeg altsaa heller ikke kan anføres som Bevis for, at der mangler Plan i Ledelsen.

Jeg skal med Hensyn til Forfatteren Pontoppidan bemærke, at den Stilling, som

jeg har indtaget til denne Sag, jo fremgaar af den i Betænkningen trykte Skrivelse, og jeg skal derfor kun i yderste Nødhed gentagende i Erindringen, at Stillingen var i Fjor den, at det jagdes, at denne Forfatter havde erkendt i Anledning af Proceduren, at han var Forfatter til en Artikel, der var blevet betragtet som strafbar af Landets Højesteret. Derefter forekommer det mig, at jeg selv i den velvilligste Aand ikke kunde tage anden Stilling end den at sige, at dermed maatte i og for sig en Understøttelse fra Staten være bortfalden og kunde ikke fornys, med mindre der kunde fremsføres saadanne undskyldende Omstændigheder og Momenter, som gjorde det muligt at lufte et Dje for den Dom, Højesteret havde fældet. Jeg ventede i Følge den Anledning, der var givet ved Forhandlingerne, at Forfatteren af eget Initiativ — thi det, forekommer det mig, vilde være det naturlige — var kommen til mig med den undskyldende Forklaring. Da dette ikke var Tilfældet, greb jeg den Anledning, der var, ved at hans Bevilling var udløben — i den Henseende er jeg ganske enig med den ærede Ordfører for Mindretallet (Scharling) — og tilskrev ham for at give ham Beslighed til at fremsføre af eget Initiativ, hvad han mente kunde komme til hans Undskyldning. Det første Svarebrev derpaa var ikke tilfredsstillende, som enhver vil kunne se, det indeholdt ikke det, jeg havde ventet. Jeg gav Anledning paa ny. Den anden Skrivelse kom ind paa Sagen og giver en Forklaring, der maaste, naar det ses med et velvilligt Dje, kan tages for noget, der kaster et mildnende Bys og vilde gøre det muligt at hjerne Hensynet til den faldne Dom. Den kom ind paa det, og jeg kan sige, at jeg glædede mig ved det; men saa endte det med den ulykkelige Sætning, som den ærede Ordfører oplæste, og som jo ikke kan eller kunde læses af mig paa anden Maade end saaledes: Jeg har overtraadt Lovens en Gang, og jeg agter at vedblive at overtræde Lovens, naar jeg finder for godt, i den Henseende. Saaledes læste jeg det, og saa mente jeg, at Spørgsmaalet var ude af Verden. Nu er der i Dag oplæst en Udtalelse, med Hensyn til hvis Betydning jeg ganske maa forbeholde mig min Stilling og Beslighed til nærmere Overvejelse. Der er jo det at anke paa, at denne Skrivelse skulde fornøstigt være rettet til mig. Det er til